

## Arrest

nr. 204 621 van 30 mei 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2016 werd ingediend door :*

A(...), B(...) (...)  
Geboren op (...)  
Ook gekend als: L(...) B(...) (...), geboren op (...) te (...)  
Ook gekend als: A(...) B(...), geboren op (...)  
M(...), O(...) (...)  
Geboren op (...)  
Ook gekend als: B(...), R(...) (...), geboren op (...) te (...)  
Ook gekend als: B(...), K(...), geboren te (...)  
Wettelijke vertegenwoordigers van:  
L(...), A(...)  
Geboren op (...)  
Nationaliteit: Mongolië  
Adres: (...)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkenen dienden onder naam van L(...) B(...) en B(...) R(...) asiel in op 24.11.2003. Deze asielaanvraag van betrokkenen werd eerst afgesloten op 17.02.2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hierna hebben betrokkenen het land verlaten om in Frankrijk onder een andere naam een nieuwe asielaanvraag in te dienen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen). Het eerste vaststaand verblijf waaruit kan opgemaakt worden dat betrokkenen zich terug in België bevinden, is het proces-verbaal voor winkeldiefstal d.d.23.12.2005. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen blijkt ook dat de heer A(...) op 02.03.2006 te Duitsland veroordeeld tot zes maanden effectieve gevangenisstraf wegens diefstal en op datum van 23.03.2006 werd gerepatrieerd naar Mongolië. Het feit dat de asielbeslissing op 11.12.2007 werd ingetrokken en definitief beslist werd op 29.10.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de asielprocedure van betrokkenen in totaal vier jaar en negen maanden geduurd heeft, weegt niet op tegen de lange afwezigheid van betrokkenen en de gepleegde openbare orde. Daarenboven hebben betrokkenen tot februari 2011 (ook voor de asielinstanties) een valse identiteit opgegeven (te weten: L(...), B(...) en B(...), R(...)). Betrokkenen hebben gedurende zeven jaar getracht de Belgische overheid en de bevoegde asielinstanties te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".*

*De advocaat van betrokkenen haalt in zijn verzoekschrift aan dat betrokkene geen weet heeft van de in Duitsland gepleegde feiten, dat hij nog nooit in Duitsland geweest is en dat er in het administratieve dossier van betrokkenen hieromtrent niets terug te vinden is. Zij verwijst naar een bijlage d.d. 17.09.2014 waaruit blijkt dat verzoeker niet geseind staat. Echter, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat betrokkene geseind werd door Duitsland voor de periode van 03.04.2006 tot en met 02.03.2012 en dit voor diefstal (vonnis van de rechtbank te Giessen met als kenmerk 401 JS 26872/05). Momenteel is hij inderdaad niet meer SIS geseind, omdat de seining afgelopen is sinds 02.03.2012. De bewering dat hij nog nooit in Duitsland is geweest en deze feiten niet pleegde berust niet op de waarheid en wordt weerlegd door de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Er is dan ook geen sprake van enige persoonsverwisseling of incorrecte informatie.*

*De advocaat van betrokkenen verwijst naar de instructies d.d. 26.03.2009 van minister Turtelboom. Echter, deze instructies werden volledig overgenomen door de instructies van 19.07.2009 van staatssecretaris Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij*

te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt duidelijk dat zij het grondgebied verlaten hebben. Op datum van 05.03.2004 vroegen zij asiel aan in Frankrijk en op 02.03.2006 werd dhr. A(...) veroordeeld door een Duitse rechtbank en op datum van 23.03.2006 gerepatriëerd naar Mongolië. Er is dus geen sprake van een langdurig verblijf. Bovendien werd hen op 25.12.2005, 15.11.2012, 02.02.2014, 09.10.2014 en op 29.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen de asielinstanties bewust hebben proberen te misleiden door het opgeven van een valse identiteit. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat hun asielaanvraag in Frankrijk geen onderbreking vormt van hun verblijf in België omdat zij steeds in België hun hoofdverblijfplaats gehad zouden hebben. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen op datum van 05.03.2004 asiel aanvroegen in Frankrijk. Asielaanvragen gebeuren steeds persoonlijk waarbij ook de vingerafdrukken genomen worden. De bewering dat betrokkenen hun verblijf in België niet onderbroken hebben, is aldus volledig foutief daar hun vingerafdrukken wel degelijk genomen werden op 05.03.2004 in Frankrijk waardoor de onderbreking van hun verblijf vaststaat. Het bewijs dat ze België hebben verlaten, is aldus onomstotelijk vastgesteld. Dat ze dit louter voor financiële redenen deden doet niets af aan de onderbreking van hun verblijf. Verder blijkt dat uit het administratief dossier dat Frankrijk een overnameaanvraag deed op datum van 12.05.2004 en later nogmaals 07.01.2005, dit veronderstelt dus een verblijf in Frankrijk van minstens 05.03.2004 tot 07.01.2005. De verklaring van het OCMW d.d. 17.09.2015 dat betrokkenen materiële hulp ontvingen voor de periode van 24.11.2003 tot 07.06.2004 weegt niet op tegen de feitelijke vaststellingen uit het administratief dossier. Het attest van voedselpunt Antonius gaat over de periode van 26.05.2005 tot 24.07.2008, dit is echter de periode na het verblijf in Frankrijk en kan aldus niet weerhouden worden. Hetzelfde argument is van toepassing op het attest van Dokters van de Wereld, bovendien bevat dit attest geen lijst van consultaties. Het meldt enkel dat betrokkenen gekend zijn sinds 11.10.2005. Het attest van hulp aan mensen in nood dat stelt dat betrokkenen ingeschreven zijn sinds 14.03.2005 en er regelmatig hulp kregen tot 12.02.2008 is niet voldoende op om te wegen tegen de feitelijke vaststellingen in het dossier. Door asiel aan te vragen in Frankrijk onderbraken ze hun verblijf in België en verplaatsten ze hun belangen naar Frankrijk niettegenstaande het feit ze blijkbaar wel verder een beroep blijven doen om materiële hulp en bijstand in België. Volledigheidshalve merken we op dat de voorgelegde attesten niet kunnen aantonen dat betrokkenen hun officiële verblijfsplaats hadden dit kan enkel vastgesteld worden door de bevoegde diensten.

De voorgelegde attesten tonen enkel aan dat betrokkenen op bepaalde tijdstippen een beroep deden op de geboden hulp op bijstand maar ze tonen geenszins aan dat betrokkenen hun officiële verblijfsplaats in België hadden.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk te laten verlopen.

De advocaat van betrokkene verwijst in dit kader naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name artikel 28 en 29 (het recht op onderwijs). Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS arrest nr 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de

*rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat wij het kind het recht op onderwijs niet ontzeggen, onderwijs is beschikbaar in het land van herkomst.*

*De bewering dat hun dochter enkel de Nederlandse taal machtig zou zijn, omdat zij hier naar school gaat en de moedertaal niet zou kennen, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien de ouders hun kind tegen dit risico dienden te beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en hun dochter niet zouden opvoeden in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun dochter geen enkele band met Mongolië hebben noch dat ze een zodanige taal -en culturele achterstand hebben dat ze in Mongolië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Mongolië is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Mongolië. Verzoekers hebben immers de Mongoolse nationaliteit en zijn in Mongolië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun dochter tot op zekere hoogte de Mongoolse taal en cultuur hebben bijgebracht zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Betrokkenen beweren ook dat hun dochter is opgegroeid met de Belgische cultuur en gewoontes en onmogelijk kan terugkeren aangezien zij niet zal gedijen in de Mongoolse maatschappij. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkenen lopen hier op de feiten vooruit en beroepen zich op een louter hypothetisch feit wat niet kan volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Ook het feit dat hun kind in België geboren is, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom dit feit hen zou verhinderen de aanvraag via de normale procedure in te dienen.*

*Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar (voor mevrouw) en 26 jaar (voor mijnheer) in Mongolië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.*

*Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*De elementen van integratie (met name het feit dat hun integratie onbetwistbaar zou zijn gezien hun lange verblijfsduur en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk besproken.

In een eerste middel werpen de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel werpen de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 42 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De middelen luiden als volgt:

*“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing is door verwerende partij onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn op basis waarvan het van verzoekers redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat zij naar Mongolië afreizen om de aanvraag bij de consulaire post aldaar in te dienen. Dit is absoluut onvoldoende en foutief gemotiveerd. De asielprocedure van verzoekers heeft vier jaar en elf maanden geduurd, hetgeen uitzonderlijk is en daarmee een grond op zich om een humanitaire regularisatie toe te wijzen. Gedaagde meent dit niet als zodanig te moeten beschouwen aangezien verzoekers van het grondgebied verwijderd zouden zijn geweest. Gedaagde stelt dat verzoekers naar Frankrijk zouden zijn vertrokken, hetgeen niet het geval is. Zij dienden enkel een asielaanvraag in om een maandelijks toelage te ontvangen. Verzoekers zaten financieel aan de grond en hadden de grootste moeite om te overleven. Door verzoekers werden verschillende bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij vanaf de asielaanvraag in België op 24 november 2003 tot en met 7 juni 2004 materiele hulp ontvingen in het lokaal opvanginitiatief voor asielzoekers. Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat pas op 23.12.2005 kan worden vastgesteld dat verzoekers op Belgisch grondgebied verblijven, hetgeen niet strookt met de werkelijkheid. Gedaagde legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat verzoekers ooit in Frankrijk hebben gewoond. Het enkele nemen van vingerafdrukken betekent niet dat verzoekers ook daadwerkelijk in Frankrijk hebben verbleven. Dat ook met betrekking tot het vermeende verblijf in Duitsland en de repatriëring naar Mongolië de bestreden beslissing vaag en incorrect is. De bestreden beslissing stelt als volgt: “Het attest van voedselpunt Antonius gaat over de periode van 26.5.2005 tot 24.7.2008, dit is echter de periode na het verblijf in Frankrijk en kan aldus niet weerhouden worden. Verzoekers begrijpen niet waarom deze informatie niet weerhouden kan worden nu zij nooit in Frankrijk gevestigd zijn geweest. Het attest van het voedselpunt Sint-Antonius toont juist aan dat verzoekers in België verbleven, en dus niet in Duitsland. Verzoeker is nooit gedwongen teruggekeerd naar Mongolië. Verzoeker vraagt zich ook af waarom hij geseind zou staan in Duitsland als hij effectief terug zou zijn gekeerd naar Mongolië. Verwerende partij spreekt zichzelf daarnaast tegen; op basis van vingerafdrukken wordt vestiging in Frankrijk aangenomen, maar op basis van attesten waaruit de verschaffing van materiele hulp aan verzoekers in België blijkt, kan dan ineens niet worden geconcludeerd dat verzoekers zich in België bevonden. Verwerende partij legt de door verzoekers voorgelegde stukken (bijgevoegd in stuk 2 t/m 5) gewoonweg naast zich neer en houdt er een tunnelvisie op na. Er kan op basis van de nieuwe elementen in alle redelijkheid niet langer worden gesteld dat verzoekers het Belgisch grondgebied hebben verlaten in de periode na de asielaanvraag in België. De materiele motiveringsplicht werd geschonden.*

*Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat verzoekers het voorwerp uitmaken van een beslissing 9bis Vw. Dat art. 9bis Vw een omzetting vormt van art. 6.4 van RL 2008/115. Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: (...). Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de Verzoeker het volgende middel opgeworpen: (...). Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel: (...).”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In deze zaak is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.4. Verzoekers stellen dat de duur van hun asielpcedure, die vier jaar en elf maanden zou hebben geduurd, een bijzondere omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat de bestreden beslissing foutief stelt dat deze periode niet als dusdanig kan worden aangenomen nu zij het Belgische grondgebied hebben verlaten en hun verblijf derhalve niet ononderbroken was. Zij stellen vooreerst dat de bestreden beslissing foutief is waar deze stelt dat zij naar Frankrijk zijn vertrokken.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende: *“Hierna hebben betrokkenen het land verlaten om in Frankrijk onder een andere naam een nieuwe asielaanvraag in te dienen”* En ook: *“De advocaat van betrokkenen haalt aan dat hun asielaanvraag in Frankrijk geen onderbreking vormt van hun verblijf in België omdat zij steeds in België hun hoofdverblijfplaats gehad zouden hebben. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen op datum van 05.03.2004 asiel aanvroegen in Frankrijk. Asielaanvragen gebeuren steeds persoonlijk waarbij ook de vingerafdrukken genomen worden. De bewering dat betrokkenen hun verblijf in België niet onderbroken hebben, is aldus volledig foutief daar hun vingerafdrukken wel degelijk genomen werden op 05.03.2004 in Frankrijk waardoor de onderbreking van hun verblijf vaststaat. Het bewijs dat ze België hebben verlaten, is aldus onomstotelijk vastgesteld. Dat ze dit louter voor financiële redenen deden doet niets af aan de onderbreking van hun verblijf. Verder blijkt dat uit het administratief dossier dat Frankrijk een overnameaanvraag deed op datum van 12.05.2004 en later nogmaals 07.01.2005, dit veronderstelt dus een verblijf in Frankrijk van minstens 05.03.2004 tot 07.01.2005. De verklaring van het OCMW d.d. 17.09.2015 dat betrokkenen materiële hulp ontvingen voor de periode van 24.11.2003 tot 07.06.2004 weegt niet op tegen de feitelijke vaststellingen uit het administratief dossier. Het attest van voedselpunt Antonius gaat over de periode van 26.05.2005 tot 24.07.2008, dit is echter de periode na het verblijf in Frankrijk en kan aldus niet weerhouden worden. Hetzelfde argument is van toepassing op het attest van Dokters van de Wereld, bovendien bevat dit attest geen lijst van consultaties. Het meldt enkel dat betrokkenen gekend zijn sinds 11.10.2005. Het attest van hulp aan mensen in nood dat stelt dat betrokkenen ingeschreven zijn sinds 14.03.2005 en er regelmatig hulp kregen tot 12.02.2008 is niet voldoende op om te wegen tegen de feitelijke vaststellingen in het dossier. Door asiel aan te vragen in Frankrijk onderbraken ze hun verblijf in België en verplaatsten ze hun belangen naar Frankrijk niettegenstaande het feit ze blijkbaar wel verder een beroep blijven doen om materiële hulp en bijstand in België. Volledigheidshalve merken we op dat de voorgelegde attesten niet kunnen aantonen dat betrokkenen hun officiële verblijfsplaats hadden dit kan enkel vastgesteld worden door de bevoegde diensten.”*

Verzoekers stellen dat zij nooit naar Frankrijk zijn vertrokken maar enkel een asielaanvraag indienden om een maandelijkse toelage te ontvangen omdat zij financieel aan de grond zaten. Zij stellen ook verschillende bewijzen te hebben toegevoegd dat zij vanaf hun asielaanvraag in België van 24 november 2003 tot en met 7 juni 2004 materiële hulp ontvingen van het OCMW. Zij betogen dat het aan de verwerende partij is om bewijzen voor te leggen dat zij ooit in Frankrijk hebben gewoond omdat het nemen van vingerafdrukken niet betekent dat zij ook daadwerkelijk in Frankrijk hebben verbleven.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoekers op 5 maart 2004 een asielaanvraag hebben ingediend in Frankrijk waarbij hun vingerafdrukken werden genomen. Verzoekers betwisten niet dat zij in Frankrijk een asielaanvraag hebben ingediend noch dat hun vingerafdrukken zijn genomen. Zij

betwisten in die zin de bestreden beslissing niet waar deze stelt dat vingerafdrukken persoonlijk worden afgenomen. De bestreden beslissing kan worden gevolgd waar deze stelt dat *“De bewering dat betrokkenen hun verblijf niet onderbroken hebben, is aldus volledig foutief daar hun vingerafdrukken wel degelijk genomen werden op 05.03.2004 in Frankrijk waardoor de onderbreking van hun verblijf vaststaat.”* en waar deze verder nog stelt dat hun betoog dat ze dit voor financiële redenen deden niets afdoet aan de onderbreking van hun verblijf. Verzoekende partijen maken hun betoog omtrent het ontvangen van materiële hulp in de daarop volgende periode ook niet aannemelijk nu de bestreden beslissing stelt dat Frankrijk bovendien een overnameaanvraag deed op 15 mei 2004 en 7 januari 2005. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verklaring van verzoekers betreffende het ontvangen van materiële hulp niet opweegt tegen de feitelijke vaststellingen uit het administratief dossier. Verzoekers hebben derhalve niet aangetoond dat hun verblijf ononderbroken was. Verzoekers vervolgen hun betoog door te stellen dat de motivatie in de bestreden beslissing betreffende het vermeende verblijf in Duitsland en de repatriëring naar Mongolië *“vaag en incorrect”* is. De motivering in de bestreden beslissing betreffende Duitsland en Mongolië kan echter als overtollig worden beschouwd nu reeds is gesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun verblijf ononderbroken was.

Verzoekers laten het motief dat zij de Belgische overheid hebben misleid, ongemoeid. Dit determinerende motief luidt: *“Daarenboven hebben betrokkenen tot februari 2011 (ook voor de asielinstanties) een valse identiteit opgegeven (te weten: L(...), B(...) en B(...), R(...)). Betrokkenen hebben gedurende zeven jaar getracht de Belgische overheid en de bevoegde asielinstanties te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.”*

Verzoekers betogen dat, indien zij waren gehoord, zij hadden kunnen uitleggen waarom zij een asielaanvraag in Frankrijk hebben ingediend en aan te tonen dat er nooit in Duitsland is verbleven.

Een schending van het recht om gehoord te worden kan slechts de rechtmatigheid van de bestreden beslissing beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij reeds vijfmaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarvan de meest recente aanvraag op 23 juni 2016. Inzonderheid gelet op het feit dat de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij ook reeds bij de vorige aanvragen tot verblijfsmachtiging een struikelblok vormde, kan er geen redelijke betwisting bestaan over het feit dat de verzoekende partij bij haar vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ruimschoots over de mogelijkheid beschikte om alle nuttige elementen aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis te brengen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij redelijkerwijs geacht moet worden een mogelijkheid te hebben gehad om uitleg te verschaffen over de reden van de asielaanvraag in Frankrijk, en ook om sluitend bewijs voor te leggen dat zij niet in Duitsland heeft verbleven. In de mate de verzoekende partij heeft nagelaten om voormelde gegevens reeds bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ter kennis te brengen, kan dit gebrek aan zorgvuldigheid enkel aan de verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden beschouwd als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt middels voornoemde aanvraag.

Het eerste en het tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC